

Arrest

nr. 195 293 van 22 november 2017
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 4 augustus 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 19 mei 2017 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 6 juli 2017.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 oktober 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 oktober 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MUSSEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, komt België binnen en dient een asielaanvraag in op 2 juni 2008.

Op 18 maart 2009 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet.

Op 10 augustus 2010 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij aan verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd.

Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) nr. 51 819 van 29 november 2010 worden aan verzoekster eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

Op 18 januari 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag van 18 maart 2009 ongegrond wordt verklaard. Bij arrest van de Raad nr. 184 725 van 30 maart 2017 wordt het beroep tegen deze beslissing verworpen.

Op 25 oktober 2011 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 29 december 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Aan verzoekster wordt een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten. Bij arresten van de Raad nrs. 188 714 en 188 715 van 22 juni 2017 worden de beroepen tegen deze beslissingen verworpen.

Op 27 april 2015 wordt via een DNA-test bepaald dat verzoekster de moeder is van A.V., een Nederlandse onderdaan die in België verblijft.

Op 18 november 2015 dient verzoekster een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, als moeder van een Nederlandse onderdaan.

Op 17 mei 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Bij arrest nr. 176 422 van 18 oktober 2016 wordt het beroep tegen deze beslissing verworpen.

Op 21 november 2016 dient verzoekster opnieuw een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, als bloedverwant in opgaande lijn van een Nederlandse onderdaan.

Op 18 mei 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 21.11.2016 werd ingediend door:

Naam: M.

Voorna(a)m(en): A.

Nationaliteit: Armenië

Geboortedatum: (...)1960

Geboorteplaats: L.

Identificatienummer in het Rijksregister: xxx

Verblijvende te : (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan met haar zoon de heer V. A. (RR: xxx) van Nederlandse nationaliteit in toepassing van artikel 47/1,2°.

Artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 bepaalt het volgende: ‘ als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd: de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie; ...’

Om op basis daarvan het verblijfsrecht te kunnen verwerven dient overeenkomstig artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 betrokkene te bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

Betrokkene diende reeds eerdere aanvragen in op basis van dezelfde rechtsgrond en in functie van dezelfde referentiepersoon. De laatste werd geweigerd op 17/05/2016 omdat betrokkene niet op afdoende wijze heeft aangetoond deel uit te maken van de gezinscel van de referentiepersoon evenmin dat betrokkene ten laste was van de referentiepersoon vóór de komst naar België.

Naar aanleiding van de aanvraag werden volgende nieuwe documenten voorgelegd:

- bewijzen van inkomsten van de referentiepersoon door bijbehorende loonfiches voor de periode van november 2015 tot oktober 2016 bij (...) in Tielen.

- Bewijs ziekteverzekering CM van betrokkene dd. 30/01/2017 met de vermelding dat ze ten laste is van de referentiepersoon

- Attest Armbusinessbank dd. 01/11/2016 waarin vermeld staat dat betrokkene periodisch een som van 3400 euro van de referentiepersoon zou hebben ontvangen tussen 2005 en 2007

- Loonfiches van de firma K. op naam van H. M., partner van de referentiepersoon voor de periode september 2016 tot januari 2017, dewelke niet kunnen worden aanvaard als bewijs van bestaansmiddelen gezien deze niet afkomstig zijn van de referentiepersoon

Uit het geheel van de voorgelegde documenten blijkt niet dat betrokkene reeds een gezin vormde in het land van herkomst met de referentiepersoon of dat betrokkene ten laste was van de referentiepersoon vóór de komst naar België.

Om als ten laste te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan van de betrokkene tegenover de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine. Dit kan uit het geheel van de voorgelegde documenten echter niet worden besloten. Nergens uit het dossier blijkt dat betrokkene reeds financieel/materieel afhankelijk was van de referentiepersoon vóór haar komst naar België. In dat opzicht kan het attest van Armbusinessbank dd. 01/11/2016 niet worden aanvaard gezien de ontvangst van de som van 3400 euro tussen 2005 en 2007 te ver in het verleden is gebeurd en dus niet vóór de komst naar België.

Het vormen van een gezin in het land van herkomst of in Nederland wordt evenmin aangetoond.

De referentiepersoon is reeds sedert 05/09/2008 gevestigd in België en vanaf 02/06/2008 verbleef betrokkene ook in België, nl. de datum waarop ze een asielaanvraag had ingediend . Deze werd op 30/11/2010 door de RVV geweigerd, maar betrokkene diende daarna, dus vóór de aanvragen gezinshereniging, nog verschillende verblijfsaanvragen in waarvan de laatste werd geweigerd op 29/12/2014. Betrokkene en de referentiepersoon wonen pas sedert 06/05/2015 samen in België.

Voor de uitgebreide motivatie van de vorige voorgelegde stukken kan verwezen worden naar de beslissing van 17/05/2016.

Om deze redenen voldoet betrokkene niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 47/1/2° en artikel 47/3 §2 van de wet van 15/12/80 en wordt het recht op verblijf aan betrokkene geweigerd.

Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.

Wettelijke basis artikel 7,1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.

Hierbij wordt art. 74/13 van de wet van 15.12.1980 wel degelijk in overweging genomen.

Van minderjarige kinderen van betrokkene is hier geen sprake, evenmin van een probleem betreffende de gezondheid van betrokkene. De aanvraag 9 ter werd reeds geweigerd op 18/01/2011.

Verder, wat het gezins- en familieleven betreft: het bevel is het logische gevolg van het niet voldoen aan de verblijfsvoorwaarden. Indien het lang verblijf niet kan worden toegestaan en er geen andere rechtsgrond is waardoor betrokkene alsnog legaal in België zou kunnen verblijven, wat hier het geval is, is een bevel het enige alternatief. Betrokkene en haar zoon zullen een andere manier moeten vinden om hun gezinsleven uit te bouwen/te beleven.”

2. Over de rechtspleging

2.1. Artikel 39/81, tweede lid van de vreemdelingenwet, schrijft voor dat de verwerende partij binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep, het administratief dossier indient waarbij ze een nota met opmerkingen kan voegen.

De verwerende partij werd op 17 augustus 2017 in kennis gesteld van het verzoekschrift en werd verzocht om het administratief dossier en een nota in te dienen. De laatst nuttige dag om de nota en het administratief dossier in te dienen was 25 augustus 2017.

Er werd geen nota ingediend maar wel een administratief dossier.

2.2. Verzoekster heeft de Raad, overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet, tijdig in kennis gesteld van haar wens om geen synthesememorie neer te leggen. Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid van de vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoekster voert een eerste middel aan dat luidt als volgt:

"In hoofdde: eerste middel (tegen de weigering tot verblijf en het bevel om het grondgebied te verlaten)

Schending materiële motiveringsplicht

Schending artikel 40bis Vreemdelingenwet

11.1.1. Artikel 40bis, §2, 4° Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen;"

De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (d.w.z. de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn.

Algemeen wordt aangenomen dat de materiële motiveringsverplichting een procedureel en een inhoudelijk voorwerp heeft.

De inhoudelijke motiveringsplicht gebiedt dat de motieven waarop een bestuurshandeling rust, deugdelijk zijn: de beslissing moet gedragen worden door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn.

11.1.2. Verwerende partij interpreteert artikel 40bis, §2, 4° Vreemdelingenwet als volgt: "Om als ten laste te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan van de betrokkene tegenover de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine."

Herhaaldelijk stelde de RvV reeds dat de verwerende partij hierbij niet kennelijk onredelijk mag tewerk gaan (RvV nr. 181 327 dd. 26/01/2017, RvV 29 februari 2016, nr. 163.233).

In casu verblijft de verzoekende partij in België sinds 2 juni 2008.

De aangebrachte bewijzen van het ten laste zijn in het land van origine dateren dus noodzakelijkerwijze van vóór deze periode!

De Armeense Armbusinessbank kon in deze zaak bevestigen dat er in de periode 2005-2007 een bedrag van 3.400 euro door de referentiepersoon werd overgemaakt aan de verzoekende partij.

Verwerende partij vindt dit "te vaag", doch het is hoogst onduidelijk wat zij dan wel verwacht??

De verwerende partij voegt er aan toe dat dit een "te ver" verleden betreft. Zij gaat er hierbij aan voorbij dat het zichzelf is die bewijzen van het ten laste zijn "uit het land van origine" vraagt en dat de verzoekende partij zich nu éénmaal sinds 2008 reeds in België bevindt.

Noodzakelijkerwijze betreffen de door haar gevraagde bewijzen dus bewijzen "uit een ver verleden".

11.1.3. De verwerende partij lijkt bovendien zelf niet goed te weten wat zij wil.

In de vorige aanvraag tot gezinshereniging werden immers volgende documenten overgemaakt (aanvraag dd.18/11/2015):

"Er worden volgende bewijzen voorgelegd:

- attest van het OCMW Vilvoorde dd. 24.11.2015 waaruit blijkt dat betrokkene en de referentiepersoon tot op datum van het attest geen financiële steun aanvroeg,*

- bewijzen van maandelijkse geldstortingen vanwege de referentiepersoon aan betrokkene in het verleden (rekeninguittreksels ING) voor de maanden augustus, september en oktober 2015 en geldstortingen als bewijs van ten laste te zijn in België (rekeninguittreksels ING) voor de maanden november, december 2015 en de maanden januari, februari 2016, Tijdens de periode die de stortingen in het verleden moeten bewijzen verbleef betrokkenen reeds in ons land.*

- 'attestation' dd. 08.06.2015 afgeleverd door het Departement Sociale Zaken in Gumri waaruit blijkt dat betrokkene geen sociale uitkeringen genoot. Uit het "attestation" dd 01.06.2015 blijkt dat betrokkene van 15.02.1995 tot 10.05.1995 werkloosheidsuitkeringen genoot en dat zij zich daarna niet meer heeft aangeboden in het Centrum. Geen van beide attesten geeft uitsluitsel over het inkomen van betrokkene*

vlak voor haar komst naar België, er kan niet worden uitgesloten dat zij voorafgaandelijk aan haar komst zelfstandig, in loondienst of in zelfstandige activiteit een inkomen wist te verwerven.

- Attest van het kadaster dd 16.06.2015 afgeleverd te Erevan waaruit blijkt dat betrokkene geen eigenaar is van onroerende goederen in het land van herkomst.

- bewijzen van inkomsten van de referentiepersoon door bijbehorende loonfiches voor de periode van oktober 2014 tot oktober 2015 bij Belgian Ice Cream Group in Tielen."

Aldus werden hierbij wel degelijk "recente" bewijzen van het ten laste zijn vlak voor de aanvraag overgemaakt (maandelijkse geldstortingen, geen onroerende goederen land van herkomst, zelfde adres referentiepersoon, ...).

Verwerende partij antwoordde hier toen het volgende op:

"Om als ten laste te kunnen worden beschouwd) dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan van de betrokkene tegenover de referentie persoon van in het land van herkomst of origine. Dit kan uit het geheel van de voorgelegde documenten echter niet worden besloten. Nergens uit het dossier blijkt dat betrokkene reeds financieel/materieel afhankelijk was van de referentiepersoon voor haar komst naar België. Alle bewijzen betredende het 'ten laste' zijn, betreffende bewijzen van sinds mevrouw in België verblijft. Betrokkene kan geen verblijfsrecht ontlenen van een situatie van onvermogen die ze voor zichzelf creëerde in België door ettelijke procedures tot verblijf in te dienen, geen van de bevelen op te volgen en dus illegaal te verblijven."

Nu de verzoekende partij bewijzen voorlegt van toen ze nog in het land van herkomst verbleef, meent de verwerende partij dat er opnieuw bewijzen van (in België) vlak voor de aanvraag moeten worden overgemaakt. Dit is een beetje lachen met de verzoekende partij...

11.1.4. De verzoekende partij heeft bij de huidige aanvraag geen geldoverschrijvingen van in België overgemaakt, juist omdat de verwerende partij naar bewijzen vroeg dat ze in haar land van herkomst van haar zoon ten laste was. Het thans voorgelegde bewijs van de bank was, gelet op het lange tijdsverloop, niet makkelijk te krijgen.

Ook in België is het moeilijk om meer dan vijf jaar terug te gaan als men rekeningafschriften wenst. Mutatis mutandis is dit in Armenië het geval.

Nu zij hierin geslaagd is, wil de verwerende partij plots weer bewijzen van recentelijk voor de aanvraag zien. Dit is tegenstrijdig en onredelijk.

11.1.5. In de vorige aanvraag kreeg de verwerende partij reeds de bewijzen van de geldoverschrijvingen.

Thans kreeg zij opnieuw het bewijs dat de verzoekende partij in Armenië geen onroerende goederen bezit, dat zij bij de CM als ten laste van haar zoon geregistreerd staat, dat zij geen OCMW geniet, dat zij geen inkomsten in Armenië geniet, dat zij samenwoont met haar zoon van wie tevens de loonfiches werden overgemaakt (evenals van diens vrouw om aan tonen dat het gezin wel degelijk voldoende middelen heeft),...

Vraag is wat er nog meer van haar kan verwacht worden. Het lijkt erop of de verwerende partij heeft eigenlijk geen zin om de wet toe te passen.

Dit blijkt ook uit de vorige beslissing (dd. 17/05/2016):

"Betrokkene kan geen verblijfsrecht ontlenen aan een situatie van onvermogen die ze voor zichzelf creëerde in België door ettelijke procedures tot verblijf in te dienen, geen van de bevelen op te volgen en dus illegaal in België te verblijven".

Thans motiveert zij: "Betrokkene en haar zoon zullen een andere manier moeten vinden om hun gezinsleven uit te bouwen/te beleven."

Er wordt bij deze dan ook met aandrang gevraagd aan de verwerende partij om niet emotioneel te worden, deze zaak aldus rationeel te bekijken en aldus de voorgelegde bewijzen in alle objectiviteit te willen bekijken. Verzoekende partij heeft daar -gelet op het feit dat het hier geen procedure ex. Art. 9bis VW betreft, ook recht op.

11.1.6. Er kan bij deze dan ook worden vastgesteld dat de verwerende partij manifest onredelijk geoordeeld heeft.

Bovendien spreekt zij -wanneer de vorige weigeringsbeslissing tevens wordt vergeleken- zichzelf tegen. Bij de vorige weigeringsbeslissing wilde zij bewijzen van het ten laste zijn in het land van origine zijn, nu wil zij plots bewijzen van vlak vóór de aanvraag zien (in België dus).

Dit is niet ernstig en vormt aldus een manifeste schending van de materiële motiveringsverplichting, evenals artikel 40bis Vreemdelingenwet.

Aangezien de beslissing tot weigering van verblijf niet rechtsgeldig genomen werd, verliet het bevel om het grondgebied te verlaten tevens zijn rechtsgrond."

3.1.2. In het eerste middel voert verzoekster onder meer de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de

administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

In de beslissing van 17 mei 2016 genomen inzake de eerste aanvraag van verzoekster voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie wordt vermeld:

“Om als ten laste te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan van de betrokkene tegenover de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine. Dit kan uit het geheel van de voorgelegde documenten echter niet worden besloten. Nergens uit het dossier blijkt dat betrokkene reeds financieel/materieel afhankelijk was van de referentiepersoon voor haar komst naar België. Alle bewijzen betreffende het ‘ten laste’ zijn, betreffen bewijzen van sinds mevrouw in België verblijft. Betrokkene kan geen verblijfsrecht ontleen aan een situatie van onvermogen die ze voor zichzelf creëerde in België door ettelijke procedures tot verblijf in te dienen, geen van de bevelen op te volgen en dus illegaal te verblijven.”

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekster reeds sinds 2 juni 2008 in België verblijft. Uit de bewoordingen van deze beslissing blijkt dat de verwerende partij van verzoekster verwachtte dat zij bewijzen ten laste zou voorleggen die dateren van voor juni 2008, datum van haar komst naar België.

Als bijlage bij haar nieuwe aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie als bloedverwant in opgaande lijn van een Nederlandse onderdaan, voegde verzoekster onder meer een Armeens attest toe d.d. 1 november 2016 met vertaling, waarin vermeld wordt dat verzoekster van de referentiepersoon vanuit Europa, via internationale geldtransfers bij de “ARMBUSINESSBANK” tussen 2005 en 2007 periodisch 3400 euro heeft ontvangen.

In de bestreden beslissing wordt hierover het volgende overwogen:

“Om als ten laste te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan van de betrokkene tegenover de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine. Dit kan uit het geheel van de voorgelegde documenten echter niet worden besloten. Nergens uit het dossier blijkt dat betrokkene reeds financieel/materieel afhankelijk was van de referentiepersoon vóór haar komst naar België. In dat opzicht kan het attest van Armbusinessbank dd. 01/11/2016 niet worden aanvaard gezien de ontvangst van de som van 3400 euro tussen 2005 en 2007 te ver in het verleden is gebeurd en dus niet vóór de komst naar België.”

Verzoekster kan worden gevolgd waar zij aanvoert dat de aangebrachte bewijzen van het ten laste zijn in het land van herkomst noodzakelijkerwijze dateren van voor 2 juni 2008 en dat de verwerende partij er in haar motieven, door te stellen dat dit te ver in het verleden is gebeurd, aan voorbij gaat dat verzoekster zich reeds in België bevindt sinds 2 juni 2008.

Uit de beslissing van 17 mei 2016 en uit huidige bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij bewijzen verwachtte dat verzoekster ten laste was van de referentiepersoon reeds van in het land van herkomst, dus vóór 2 juni 2008, datum waarop verzoekster in België toekwam. Verzoekster betwist niet dat zij zulke bewijzen diende voor te leggen. De voorgelegde documenten betreffen de periode van 2005 tot 2007. Het lijkt kennelijk onredelijk van de verwerende partij om nu te oordelen dat het voorgelegde attest, waarin wordt vermeld dat verzoekster een som heeft ontvangen van de referentiepersoon tussen 2005 en 2007, handelt over een periode “te ver in het verleden”. Het betreft met name een periode van de drie jaren voorafgaand aan het jaar waarin verzoekster naar België kwam. De omstandigheid dat het niet de periode van zes maanden vlak voor het vertrek naar België betreft, lijkt niet te kunnen uitsluiten dat in de drie voorgaande jaren wel bedragen werden overgemaakt aan verzoekster door de referentiepersoon. Er kan bezwaarlijk worden aangenomen dat een periode van zes maanden waarvoor geen bewijzen voorliggen, meebrengt dat de periode voor deze zes maanden “te ver in het verleden” ligt. Alleszins motiveert de verwerende partij hierover niet, zodat de Raad hierover in het ongewisse blijft.

De verwerende partij heeft op kennelijk onredelijke wijze geoordeeld dat het attest waaruit blijkt dat in de periode 2005 - 2007 door de referentiepersoon bedragen werden overgemaakt aan verzoekster in het

land van herkomst, niet kan worden aanvaard omdat dit *“te ver in het verleden is gebeurd en dus niet vóór de komst naar België.”*

Een schending van de materiële motiveringsplicht is aangetoond. Het eerste middel is in de aangegeven mate gegrond.

Aangezien de eventuele gegrondheid van de andere onderdelen van het middel niet tot een ruimere vernietiging kan leiden, dienen deze niet meer te worden onderzocht (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

3.1.3. Het gegeven dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden dient te worden vernietigd, leidt in voorliggende zaak tot de bijkomende conclusie dat ook de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten niet rechtsgeldig werd genomen. De verwerende partij kan *in casu* immers geen bevel om het grondgebied te verlaten nemen ten opzichte van verzoekster zonder eerst op een zorgvuldige wijze te zijn nagegaan of haar aanspraak op een recht op verblijf van meer dan drie maanden al dan niet kan worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 19 mei 2017 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig november tweeduizend zeventien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET